



ANDRA BOKEN OM

JESPER

(OM GUD OCH VÄNSKAPEN)

AV JONAS WOLLIN

Hej, det är jag igen. Jesper! Men jag vet ju i och för sig inte om vi har träffats förr, så det är nog bäst att jag berättar lite om mig själv i alla fall.

Jag är en helt vanlig elvaårig kille som tror på Gud, och är kär i Sara. Sara är en tjej i min klass som jag varit kär i hur länge som helst nu. Det är lite jobbigt att vara kär så här på avstånd, för jag är nämligen beroende av hennes kramar. Jo, hon har gjort mig till kedjekramare. Hon har till och med pussat mig på munnen, på en klassfest där vi nästan blev ihop, men det är en helt annan historia. Fast det nu är ny termin och allting, så är jag fortfarande kär i henne.

Världens bästa mormor heter Maj-Britt, och hon tror också på Gud. Efter skolan brukar jag hälsa på henne, och då bjuder hon på saft, kakor och godis. Men det bästa med henne är att man kan prata om allting, och vi brukar ofta prata om Gud hon och jag. Det tycker jag är jättebra, för vi pratar inte så mycket om honom i vår familj. Jag tycker det är konstigt att människor inte pratar så mycket om Gud. Det är ju i och för sig svårt att prata om någon man aldrig har sett, och kanske inte förstår, men man borde väl ändå vara nyfiken eller hur? Nåväl, appropå nyfiken så passar det in på min syster Emma.

Hon är sju år och lägger sig i precis allting, men hon menar nog inget illa och jag älskar henne ändå. Mamma heter Maria och pappa heter Johan, och dom är väl som vilka föräldrar som helst. Ibland är de totalt hopplösa och ha att göra med, men jag skulle inte byta ut dem för allt i världen.

Min bästa kompis heter Benke, eller egentligen Bengt-Åke Fritjof Andersson, så man förstår att han föredrar Benke. Vi håller ihop i vått och torrt, och inte ens tjejer och sådant får komma emellan oss. Framför allt inte tjejer, men det är stor risk för det med tanke på att vi är världens bästa tjejspanare. Jag spanar som sagt mest på Sara, men Benke spanar på allt som rör sig. Innan var han faktiskt ihop med Saras kompis Malin i flera veckor, men nu är han nog mest kär i vår fröken. Men fråga honom inte om fröken för då blir han bara röd i huvudet och försöker brotta ner dig. Det är i och för sig inte något större hot, men ändå. Efter skolan cyklar vi mest omkring och spanar, när vi inte är på Kyrkans Juniorer förstås. Vi började på Juniorerna av misstag en gång, när vi spanade på Sara och Malin, men det är också en helt annan historia. Fast när vi väl börjat upptäckte vi att det var jätteskoj så vi går kvar där än. Vår ledare heter Micke och han ser ut som Jesus med långt hår och skägg, men han är faktisk helt okej. Det är Gunnel också, som är vår präst, och den här terminen har de lovat att vi ska åka på läger!

Det är eftermiddag, och som så många gånger förr sitter jag vid mormors köksbord och dricker saft och äter kakor. Mormor, som kokar kaffe på spisen, vänder sig om och frågar:

"Vart var det nu ni skulle igen?"

Jag suckar ljudligt. Att vi ska åka på läger med Juniorerna är det enda jag tjatat om i flera veckor nu, och att mormor lyckats missa vart vi skulle är mer än jag förstår.

"Vi ska till scoutstugan vid sjön!"

"Jaha!" säger mormor och häller upp kaffe i sin kopp.

"Vågar du det då?"

"Klart jag gör! Jag är faktiskt elva år och klarar nog av två nätter utan mamma och pappa." svarar jag förnärligt.

"Ja, ja, det var inte det jag menade." säger hon, ställer tillbaka kannan på spisen, och sätter sig framför mig.

"Jag tänkte mest på att det spökar där!"

"SPÖKAR!"

"Mmmm."

Medan mormor sakta rörde i kaffet passade jag på att ta en djup, stärkande klunk saft.

"Vaddå spökar? Vad för sorts spöken då? Jag menar, sådana finns ju inte. Eller?"

"Bu!"

"Sluta mormor. Du försöker bara driva med mig för att jag ska sova själv för första gången. Men det funkar inte på mig. Jag är inte rädd för spöken."

"Men då så! Då behöver du inte vara rädd för yxmördarens vålnad heller då!"

"Yxmördarens VAD?"

"Vålnad!" viskade mormor och drog ihop ögonen till tunna streck.

"Äh, sluta! Det finns inte en vålnad i denna världen, eller vilken värld de nu kommer ifrån för den delen, som kan skrämna Benke och mig." sa jag, men inte fullt så övertygad som jag försökte låta. Mormor log och tog en klunk av kaffet.

"Ska Sara också med?"

"VARFÖR UNDRAR DU DET?" skrek jag, röd som en kräfta i ansiktet. Jag vet inte varför, men sedan jag frågade chans på Sara, och hon sa nej, så reagerar jag på det här viset när någon nämner hennes namn.

"Jag bara undrade!" log mormor och satte upp händerna i en avväpnande gest.

"Klart att Sara ska med. Vi ska med allihop i Juniorgruppen. Och eftersom Sara går på Juniorerna så är det ju helt naturligt att hon ska med, eller hur?"

"Du kanske inte är rädd för spöken, men det räcker att man säger Sa..."

"Oj, oj, oj vad jag har bråttom nu. Tack för saften och kakorna."

Jag reste mig upp, tog på mig jackan och ryggsäcken, pussade mormor på kinden och sprang ner för trapporna.

Medan jag cyklade hemåt så funderade jag på det där med vålnaden. Tänk om det är sant att det spökar i scoutgården. Tänk om mamma och pappa får komma och hämta mig mitt i natten för att jag kissat på mig av skräck. Hjälp, vad pinsamt!

När jag kom hem ringde jag genast till Benke för att berätta vad jag fått reda på. Men när jag berättat sa han bara:

"Perfekt!"

"Vaddå perfekt? Tänk om jag kissar på mig?"

"Klart du inte gör, för det finns inga spöken!"

"Det vet jag väl!" svarade jag och kände mig lite dum.

"Men det betyder ju inte att vi inte kan berätta detta för tjejerna.

Med lite extra detaljer förstås."

"Du är ett geni!"

"Det vet jag väl!" sa Benke med illa dold stolthet.

"Och sen när vi skrämt upp dem ordentligt så räcker det att vi slår igen en dörr för att *de* ska kissa på sig!" fortsatte jag.
"Du är visst inte så dum du heller!" skrattade Benke.

Men när kvällen kom kände jag mig inte så tuff längre. Det var inte så mycket det där med vålnaden jag tänkte på, utan mer på att jag för första gången ska sova ensam. Okej, ensam och ensam. Vi är ju elva juniorer och två ledare, men ändå. Det känns ändå lite läskigt. Fast mest på ett spännande sätt! Så pass spännande att jag inte kunde somna. Jag låg och vred mig, och hörde mamma och pappa som stökade färdigt i lägenheten för att sedan gå och lägga sig. I morgon är det dags, tänkte jag och det kändes som dagen före julafton.

När jag väl lyckades somna drömde jag om en yxmördarvålnad som kidnappade Sara, men som släppte henne och sprang gråtande till skogs sedan jag brottat ner den.

"Pax för det här rummet!" skrek Benke längre ner i korridoren.

"Det finns rum så det räcker åt alla. Jag tror bestämt att jag ska sova här, så att jag hör om folk smyger omkring på nätterna." sa Micke och ställde in sin väska i det första rummet i korridoren.

"Vad menade han med det?" frågade Hasse.

"Det här blir tufft!" sa Benke eftertänksamt. "Han har uppenbarligen varit med förr. Men bara lugn, det har vi också!"

"Har vi?" frågade jag.

"Äh, nu drar vi på upptäcktsfärd!"

Huset visade sig vara ganska stort med en massa gångar, skrymslen och vrår. Vi killar, Benke, Hasse, Magnus och jag sover på vindsvåningen. Ja, och så Micke då förstås. Gunnel och tjejerna, de är sju stycken, sover på bottenvåningen. Där finns även kök, ett stort rum, duschar och toaletter. Går man ut på gården så ser man hela sjön framför sig, och går man bakom huset så är det bara ett par meter tills skogen börjar.

När vi väl kom tillbaka från vår lilla upptäcktsrunda, och in i det stora rummet, väntade alla på oss.

"Där är ni ju, var har ni varit? Vi väntar ju på er!" frågade Micke.

Jag öppnade munnen för att ge någon bra förklaring, men stoppades av Gunnel som sa:

"Okej, okej, vi vill inte höra. Sätt er ner nu så vi kan börja."

Hon pausade några sekunder för att vi skulle hinna sätta oss.

"Som ni kommer ihåg så gjorde vi ett drama på en liknelse till familjegudstjänsten förra terminen."

"Den förlorade sonen!" utbrast Malin.

"Just det. Och vad är då en liknelse? Jesper?"

"Öh, det är när man berättar något för att enklare förklara något helt annat." svarade jag tveksamt.

"Just det! I "Den förlorade sonen" använde Jesus sig av en berättelse om en far och en son för att enklare förklara förhållandet mellan Gud och oss människor. Man får liksom tänka om berättelsen i ett annat sammanhang, för att förstå vad Jesus vill säga. Nu ska vi läsa en annan liknelse som Jesus berättade, och nu måste ni lyssna noga. Efteråt ska ni nämligen lista ut vad den vill säga. Okej?"

Alla nickade.

"Bra! Den här liknelsen kallas "Den barmhärtige samariern""

Så satte hon igång att läsa. Liknelsen handlar om en man som blir nedslagen och rånad av ett gäng rövare, och de lämnar honom alldeles sönderslagen vid vägkanten. Efter en stund kommer en skriftlärd förbi, vilket väl kan vara som en präst. Men när han ser mannen som ligger där och blöder går han bara förbi. Sen kommer det en annan kyrklig människa förbi, men han har inte heller tid att hjälpa mannen. Till sist kommer det en samarier förbi, en helt vanlig människa fast från ett annat land. Och han hjälper honom, lägger om såren och så, och tar honom till ett värdshus. Där betalar han för ett rum till mannen, så han kan vila sig och bli frisk.

"Nå, vad vill den här berättelsen säga oss?" frågade Micke.

"Att man ska vara schysst mot folk som blivit rånade!" svarade Benke.

"Jo, det är ju sant. Men kan ni inte utveckla det lite? Anna?"

"Att det händer hemska saker, och när det gör det så måste vi ta hand om varandra, även om vi inte har tid eller tycker det är jobbigt?"

"Precis. Jesus pratade alltid om att man ska ställa upp för sin nästa, och hjälpa sin nästa. När någon frågade honom vem som är en människas nästa, berättade han den här liknelsen. Vem är då vår nästa, som vi ska ställa upp för och hjälpa?"

"Alla människor runt omkring oss." föreslog jag.

"Bra Jesper! Visst gäller det alla människor. Man kan nästan översätta "Nästa" med "Medmänniska" och sådana är ju alla som bor på jorden, eller hur?"

"Men det är ju svårt att veta hur man kan hjälpa någon på andra sidan jordklotet! Jag menar, förutom att skicka pengar och så."

"Därför kan man ju börja med de som finns alldeles i din närhet, runt omkring dig."

"Men det är ju också svårt. Vad kan jag göra om någon blir nedslagen av ett gäng otäckingar. Då vågar inte jag lägga mig i. Eller om någon ligger full på gatan, om jag skulle ta med honom hem så skulle morsan få spader."

"Nej, det är rätt, man ska vara försiktig. Och Gud kräver inte mer av oss än vi förmår. Men du kanske kan ringa på hos någon och be dom ringa polisen istället för att lägga dig i bråket, eller hur.

Huvudsaken är att man bryr sig om andra, och gör det lilla man kan. Det är så enkelt att bara gå förbi och inte bry sig."

Vi blev tysta ett tag. Det hade hon ju rätt i.

Då utbrister Benke eftertänksamt:

"Det tycker inte jag. Då får man ju dåligt samvete!"

Väckarklockan ringde, och jag satte mig upp med ett ryck. När tankarna så småningom klarnade insåg jag att klockan var fyra på morgonen, och det var dags för vår lilla spökrunda.

"Benke, pssst, Benke." viskade jag ner i mörkret mot underslafen.

Det enda svaret jag fick var klockans tjutande och Benkes snarkningar. Jag hoppade ner på golvet och stängde av klockan.

"Beeeenkeeeee!" viskade jag så högt jag vågade .

"Jag.. Jag vill inte... gå... till sko...lan." svarade han, smackade lite med läpparna, och började sedan snarka igen.

"Vi ska inte till skolan dummer, det är SPÖKDAGS!" sa jag, tog tag i hans sovsäck, och drog till. Med en duns for Benke ner på golvet.

"Spöken?"

"Just det!" sa jag. "Vi ska skrämma livet ur tjejerna!"

"Men är vi säkra på att vi vågar då?" frågade Benke.

Jag tittade på honom med uppgiven min.

"Nu får du väl ändå ge dig! Det är ju du som har tjatat om den här spökgrejen i en hel vecka nu, och dessutom har du ju hela tiden sagt att spöken absolut inte finns. Hur ska du ha det?"

"Du tror väl inte att jag är rädd för spöken?"

"Vad är du annars rädd för då?"

"Micke och Gunnel såklart!"

Först tvekade jag, han hade ju en poäng där, men sedan sa jag:

"Äh, mesa dig inte. Nu går vi på spökrunda!" och hoppade i min sovsäck. Så drog jag blytlåsen ända upp, och drog ihop öppningen så att det bara blev ett litet hål för ansiktet. Sen tände jag ficklampan inne i sovsäcken och satte den under hakan så att ansiktet lystes upp.

"Nå vad säger du?" frågade jag.

"Helläskigt!" svarade Benke som gjort likadant med sin sovsäck.

"Och jag då?" Han tände ficklampan.

"Fulare än vanligt!"

"Kanonbra, då sticker vi!"

Vi smög så tyst vi kunde genom korridoren, och när vi passerade Mickes rum så vågade vi inte ens andas. Men det var ingen fara, vi skulle kunnat spela bastuba och steppa förbi så som han snarkade.

Trapporna var en utmaning att ta sig ner för iklädd sovsäck, så när vi kom ner stannade vi upp och pustade ut en liten stund, och då slogs jag över hur tyst det var. Det var... spökligt tyst! Det enda som hördes var vinden som susade i träden utanför, och det lät som avlägsna utdragna viskningar. Jag svalde hårt.

"Nä, om man skulle gå och lägga sig, det är ju en hård dag i morgon." försökte Benke.

"Sluta nu mesa dig! Vi gör så här att vi smyger ljudlöst in i korridoren. Sedan öppnar vi Sara och Malins dörr. Sedan räknar vi till tre, och så skriker vi och blinkar med taklampan. Sen springer vi allt vad vi kan och lägger oss igen. Okej?"

"Okej, du får gå först!" viskade Benke med darr i rösten.

"Varför ska jag gå först?"

"För att..... ja, varför inte?"

"Okej, okej, jag går väl först då."

Sakta smög vi oss in i korridoren. Jag vände mig sakta om och tittade på Benke, som nu var så blek i ansiktet att han inte behövde någon ficklampa för att synas. Med en knyck på huvudet visade jag att vi skulle fortsätta. Benke nickade skärrat. Vi hasade oss sakta fram till rätt dörr. Väl framme stack jag ut en hand genom mitt lilla ansiktshål och lyckades, tack vare min otroliga vighet, öppna dörren. Där inne låg de och sussade, lyckligt ovetande om vad som väntade dem. Jag log. Detta skulle verkligen bli skoj!

"Okej?" viskade jag.

"Okej!" viskade Benke tillbaka.

"På tre!"

"Okej!"

"Ett! Tv..."

"AAAAAAAAARRRRHHHHHHHHHH!"

Vi snodde förskräckta runt när tjutet fyllde korridoren. Det var ett isande tjut, och det kom från en gestalt i vitt som spärrade korridorens öppning.

"AAAAAAAAARRRRHHHHHHHHHH!" fyllde Benke i, om möjligt en oktav ännu högre.

"Spring!" skrek jag. "Sluta skrik och spring!"

"Vart då?"

"Försök springa förbi den!" pep jag ynkligt och puttade på Benke, vilket endast resulterade i att han föll, och jag i min tur över honom.

Plötsligt tändes ljuset, och allt blev tyst. Sedan hördes Gunnels röst:

"Vad är det här för liv?"

"Spöket." mumlade Benke någonstans under mig,

"Spöket!" grät Julia.

Jag tittar sakta upp och där stod Julia i sitt vita nattlinne.

"Vad gör du uppe?" frågade Gunnel.

"Jag.. har.. bara varit.. och kissat." hulkade Julia.

"Såja, det är bra nu." tröstade Gunnel och kramade om henne.

Under tiden kom killarna, med Micke i spetsen, nerspringande.

Gud, vad jag skämdes, jag ville bara sjunka genom jorden.

På morgonen efter fick vi stå ut med alla sorters kommentarer om vår spökrunda. Värst var förstas Sara och Malin, som tyckte att vi liknade kåldolmar där vi låg intrasslade i våra sovsäckar.

"Men du var ganska söt som kåldolme!" viskade Sara till mig vid frukosten.

"Tack." svarade jag och tittade ner i cornflakesen.

"Vi var inga kåldolmar!" fräste Benke förnärmat.

"Nej, Hu! Förstod du inte att de var fasansfulla "Spökkåldolmar"!" retades Malin. Så skrattade de, medan Benke och jag åt under tystnad.

Efter frukosten var det dags för skogsvandring, och Micke förklarade hur man använder karta och kompass. Sedan sa han: "Bra, då kan ni börja gå tjejer." och pekade på Sara och Malin. "Vi sen! Vi sen! Vi sen!" skrek Benke och hoppade jämfota. "Okej, ni står näst på tur." suckade Micke trött. Jag tittade frågande på Benke. "Jag har en plan!" viskade han. "Vi genskjuter dem och skrämmer slag på dem." "Revansch!" viskade jag tillbaka och log.

Med ett vrål hoppade vi fram från våra gömställen, och först ryckte flickorna till, men de fann sig snart. "Erkänn nu att ni blev rädda!" sa Benke triumferande. "Nej, men Malin, de har nog rätt i att vi borde bli rädda. Det är ju kåldolmarna igen!" utbrast Sara och försökte se vettskrämd ut. "HU!" fnittrade Malin och klängde sig fast vid Sara. "Kul, kul! Vi tänkte bara vara schyssta och springa ifatt er så att ni inte behöver irra omkring vilse i skogen i natt." sa jag förnärligt. "Det var det dummaste jag hört! Men om det här är något klumpigt sätt att fråga om vi vill gå med er så gör vi gärna det, eller hur?"

Malin nickade. Benke och jag tittade på varandra.

"Okej, ni får följa med oss!" sa Benke myndigt.

Flickorna himlade med ögonen och började gå längs stigen.

"Stopp! Och vart tror ni att ni är på väg?" frågade Benke som stod kvar. Malin suckade ljudligt och vände sig om.

"Vad är det nu då?"

"Det är ju mesigt att följa stigen! Själva poängen med karta och kompass är väl att man kan gå närmaste vägen, eller hur?"

Vi tittade tveksamt på varandra.

"Och vilken är närmaste vägen?" frågade Sara försiktigt, som om hon redan visste att hon inte ville veta svaret.

"Ditåt!" sa Benke lyckligt och pekade rakt in bland träden bredvid stigen.

Timmarna gick fort för vi hade verkligen kul tillsammans. Mesta delen gick jag och Sara lite för oss själva, så jag lät Benke själv leda oss. Då och då stannade han till, pillade koncentrerat på kompassen, tog ut en ny riktning och stövlade vidare.

Det är konstigt men trots det där med Sara, att hon sa nej menar jag, så känns det jättebra att umgås och att prata med henne. Hon är så gullig. Fnittrig utan att vara flamsig. Allvarlig, fast på ett positivt sätt. Det går liksom inte att prata en massa oviktigt trams med henne, och det vill jag inte heller. Nej, med Sara kan man prata om känslor, Gud, livet och..., allting som betyder något. Som kärlek. Men det vågar jag inte prata om. Nu vet hon ju att jag är kär i henne, när jag frågat chans på henne och allting. Men om vi nu inte blir ihop så tror jag i alla fall att vi håller på att bli riktigt goda vänner.

Jag stördes i mina funderingar av min mage som kurrade.

"Är du hungrig?" frågade Sara.

"Ja, och lite trött i benen. Men vi skulle få vila oss och äta när vi kom fram sa Micke, och det kan väl inte vara så långt kvar nu?"

"Benke, hur långt har vi kvar?" frågade jag, men han hörde inte för han och Malin hade en ganska livlig diskussion.

Sara och jag sprang ifatt dem.

"Hur långt har vi kvar?" frågade jag igen.

"Njaa, det är svårt att säga." svarade han medan han intensivt vred och vände på kartan.

"Vad menar du med det?"

"Att han inte har en aning!" utbrast Malin upprört.

"Ge mig kartan." sa jag, tog emot den, och vecklade ut den på en sten. Jag satte mig ner på huk framför kartan och de andra böjde sig över mig.

"Okej, här ligger stugan, och här ska vi träffa de andra." sa jag och pekade med fingret. "Var är vi nu?"

"Ööh, det är kartan. Den stämmer inte med verkligheten!"

"Menar du att du inte har en aning om var vi är?"

"Bara på ett ungefär!"

"Okej, och var är vi? Ungefär?"

Benke gjorde en svepande gest över kartan.

"Snyggt! Tack så mycket! Vi kommer att dö och det är ditt fel!" sa Malin upprört och pekade Benke i bröstet.

"Det är väl inte mitt fel att kartan är feltryckt?" försvarade han sig.

"Sluta nu bägge två. Det ordnar sig. Vi får försöka hitta en höjd så vi kan titta oss omkring efter en sjö eller ett hus som vi kan känna igen på kartan. Det är bara att följa kompassen, fast bakvänt!"

"Det är bara en sak." sa Benke och tittade ner i marken.

"Vaddå?" frågade vi alla tre med en mun.

"Jag kan inte hitta kompassen. Den måste ha ramlat ur fickan." mumlade Benke knappt hörbart.

Senare, när vi irrat oss riktigt trötta, satte sig Sara tungt på en stubbe och suckade uppgivet:

"Jag är så trött i benen att jag vägrar ta ett steg till."

"Dessutom är jag hungrig och törstig." fyllde Malin i.

"Det skymmer snart. Vi kanske ska slå läger medan det ännu är ljust!" föreslog Benke.

"Aldrig i livet!" utbrast Sara och ställde sig upp. "Aldrig i livet att jag tillbringar natten mitt i skogen. Jag vill hem!"

Så började hennes underläpp att darra, och hon satte sig ner igen och studerade sina skor. Jag ville gå fram och trösta henne, men Malin hann före. Hon satte sig bredvid Sara, lade armen om hennes axlar, tittade upp på mig och sa:

"Borde de inte leta efter oss vid det här laget?"

"Jo, och just därför föreslår jag att vi fortsätter ett tag till. Här kan de ju aldrig hitta oss, utan vi måste ta oss till en väg."

"Allt det här är ditt fel!" sa Sara och spände sina rödgråtna ögon i Benke.

"Det var inte meningen. Jag.." försvarade sig Benke.

"Du ska alltid löjla dig och göra dig märkvärdig. Men nu är det allvar, tack vare dig!" Så började hon gråta igen.

"Är du nöjd nu?" frågade Malin Benke.

Benke såg alldeles förkrossad ut. Först öppnade han munnen, som för att säga något, men han stängde den igen. Så tittade han på mig med tårar i ögonen. Jag visste inte vad jag skulle säga, så jag ryckte på axlarna. Då vände sig Benke om och sprang rakt in i skogen.

"Benke! Benke, stanna!" skrek jag men han bara fortsatte.

"Är *ni* nöjda nu då?" frågade jag.

"Han har ju sig själv att skylla!" sa Malin kaxigt.

"Kanske det, men nu måste vi hålla ihop. Han klarar sig aldrig ensam i skogen. Vi måste leta efter honom.

"BEEENKEEEE!"

Våra rop ekade i skogen, men allt vi såg var en massa träd och inte ett spår av Benke.

"Nu börjar det skymma också." sa Sara och ryste till.

"Och tack vare Benke är vi totalt vilse." sa Malin

"Vi klarar oss alltid! Tänk på Benke som är ensam här i skogen någonstans!" utbrast jag för jag tyckte det var så dumt. När vi borde hålla ihop så börjar vi bråka om småsaker.

"Vi måste hitta honom innan det blir alldeles mörkt."

"Jag skulle aldrig sagt så som jag sa. Det var onödigt och dumt!" sa Sara.

"Mmm, det har du rätt i!" sa Benke som dök upp mellan träden, till synes från ingenstans.

"Benke!" utbrast Sara och slängde sig om halsen på honom. Sen var det precis som om hon kom på vad hon gjorde, för hon släppte honom snabbt igen och såg generad ut.

"Förlåt för att jag var dum mot dig."

"Det gör inget. Visst blev jag ledsen, men det var faktiskt bra att vi började bråka!"

"Bra?" frågade jag.

Benke nickade ivrigt medan vi andra såg ut som frågetecken.

"När jag sprungit ett tag hittade jag nämligen en väg!"

Fortfarande hungriga och trötta, men nu hoppfulla igen, sprang vi allt vad vi orkade över stock och sten. Mörkret föll allt snabbare nu, och när vi äntligen kom fram till vägen var det nästan kolsvart. Vägen låg också mörk, det finns ju inga gatlyktor här ute, men det var skönt att vara ute ur skogen i alla fall.

På båda sidor av vägen låg skogen som en tät, svart, skrämmande massa och ingenting i hela världen skulle kunna få mig att gå tillbaka in dit igen. Pustande stod vi nu mitt på vägen.

"Nå!" flämtade Malin. "Vilket håll ska vi nu gå åt?"

"Jag orkar inte gå ett steg till just nu!" sa jag.

"Inte jag heller." flämtade Sara som redan satt sig ner på vägen.

"Då sätter vi väl oss här och pustar ut ett tag då. De lär ju knappast kunna köra förbi oss, eller hur?" skrattade Benke. Vi andra drog bara på munnen, det är bara Benke som orkar skratta i en sådan här situation. Så vi satte oss ner mitt på vägen, mot varandra, som en liten ring. Vi var tysta ett tag, och inte ett ljud hördes någonstans. Det var som om hela skogen höll andan.

"Jag vill bli hittad. Nu!" sa Sara.

"Vi lär inte bli hittade bara för att vi vill det." sa Malin.

"Men om Gud vill så blir vi det!" sa jag.

"Bra idé!" sa Sara. "Vi ber!"

Hon knäppte sina händer och blundade. Vi andra tittade på varandra, men gjorde sen likadant. Så bad Sara:

"Gud, vi skulle gärna vilja bli hittade nu, för vi är hungriga, trötta och ärligt talat lite rädda. Så om du inte har så mycket för dig just nu så skulle du kanske kunna hjälpa till lite. Amen!"

"Amen!" svarade vi.

Just då dök billysena upp på andra sidan vägkröken. Vi tittade förvånat på varandra, och sedan på ljusen igen som om vi inte vågade tro vad vi såg. Nu kunde vi till och med höra motorns brummande, och Benke kom snabbt på fötter.

"En biiiiil!" skrek han och viftade med armarna över huvudet.

"Sedär, man kan lita på Gud!" skrattade Sara lyckligt.

"Äh!" sa Malin. "Den hade säkert kommit förbi här ändå, det behöver inte ha med Gud att göra."

"Det vet man aldrig!" sa jag med ett leende på läpparna. För jag vet.

När vi kom tillbaka hade Gunnel och de andra redan tänt en brasa på baksidan av stugan. Alla var jättegglada att se oss, de hade nog varit mer oroliga än vi. Vi satte oss med de andra runt brasan och snälla som de var fick vi hugga in på de korvar som redan var färdiga. Vi åt som om vi aldrig sett mat förut.

När jag väl var mätt började jag äntligen slappna av. De andra sjöng och stojade men jag tittade in i elden och tänkte. Så lätt det blir fel. Så lätt man går fel, säger fel saker, gör fel helt enkelt. Det är då som det är som viktigast att man håller ihop, hjälps åt och stöttar varandra. Ändå är det då man blir irriterad och säger dumma saker så att allting blir ännu värre. Jag huttrade till trots värmen från elden.

"Fryser du?" frågade Sara som satt bredvid mig.

Jag nickade och skakade på axlarna på samma gång.

"Här! Kom in under min filt!"

Jag tittade på henne som om hon kom från en annan planet. Hörde jag i syne? Hon skrattade till.

"Kom nu!"

Hon höll ut filtens ena flik med armen, och jag makade mig med bultande hjärta närmare henne. Så lade hon fliken över mina axlar och makade sig närmare mig så att vi satt tätt, tätt ihop. Hennes

kropp var varm och mjuk, och jag började knipa mig själv i armen för att vara säker på att jag inte drömde.

"Mysigt va'?" frågade hon.

Jag nickade, för jag kunde inte få fram ett ord. Då kände jag hur hennes hand sakta letade sig upp till min, och plötsligt satt jag där framför elden, tätt intill Sara, under hennes filt och höll henne i handen.

Så där satt vi resten av kvällen. Min arm somnade. Mina ben somnade. Jag fick kramp i handen, och dessutom världens handsvett, men jag vågade inte röra mig ur fläcken. Då och då möttes våra ögon, och då fick jag ett av hennes sagolika leenden, men annars låtsades vi som ingenting.

När det var dags att bryta upp och gå in i huset sa hon:

"Kom, vi går åt det här hållet!"

Jag kunde knappt gå på mina stickande, avdomnade ben, men följde ändå lydigt efter henne.

När vi kom runt husknuten tryckte hon upp mig mot ett träd. Våra näsor rörde nästan vid varandra så nära vi stod, och ändå kunde jag knappt urskilja hennes ansikte så mörkt det var.

"Har jag någon chans på dig?" frågade hon tyst.

"Men.. du ville ju inte!"

"Det ville jag visst det!"

"Men varför sa du då nej?"

"Jag vet inte. Jag blev väl så rädd när du väl frågade att jag inte vågade säga ja. För jag ville att du skulle fråga!"

"Har jag någon chans på dig då?"

Hon skrattade, och jag funderade på om jag skulle skratta med. Det här kanske var ett stort skämt alltihop i alla fall. Men så blev hon allvarlig igen.

"Ja, det är klart. Har du inte fattat det?"

Vi blev tysta och försökte se på varandra där i mörkret. Plötsligt förstod jag. Vi är ihop! Jag är ihop med Sara!

Med pirr i hela kroppen och röda febriga kinder, fast det syntes ju inte i mörkret, pussade jag henne på munnen. Och inte någon liten fjuttpuss, utan en riktig långtradare.

Dagen efter skulle vi åka hem, så hela huset skulle städas.

"Nu är jag färdig med stora rummet!"

Micke såg skeptiskt på Benke som stolt stod lutad mot sin mopp.

"Du kan omöjligt ha hunnit göra hela detta golv rent på några minuter."

"Men jag har ju knappt varit i stora salen." suckade Benke.

"Vi har varit här *tillsammans* och då får vi *tillsammans* se till att vi lämnar det snyggt efter oss!" sa Micke strängt.

Benke ryckte demonstrativt upp svabben ur hinken och började, under mumlande protester, svabba golvet.

Själv gick jag omkring och drog en stor sopsäck efter mig, och i den tömde jag alla papperskorgar jag kunde hitta. Jag tyckte inte alls att det var tråkigt, tvärtom kändes allting lätt och roligt idag. Jag är ihop med Sara. Hela tiden fick jag säga det för mig själv för att jag skulle förstå att det verkligen var sant.

Sara var i köket och hjälpte till med disken, och jag måste erkänna att jag tömde papperskorgarna där väldigt grundligt. Faktiskt så grundligt att Gunnel körde iväg mig efter en kvart och tipsade mig om fler papperskorgar som hon påstod längtade efter att bli tömda. Då och då mötte jag Sara med blicken och fick ett sådant leende som värmer ända ner i tårna. Fast nu har leendet ändrats lite. Det har blivit, hemligare. Ett hemlighetsfullt leende som säger "Vi vet något som inte andra vet!" Men det var innan jag blev utkörd i kylan (det vill säga ut från köket), så nu får jag leva på minnen.

Dagen efter cyklade jag i ilfart hem till mormor när skolan slutat. Jag var tvungen att berätta för någon snabbt, innan jag exploderade. "Nejmen, vad kul!" utbrast mormor när jag berättat om lägret, och om att jag blivit tillsammans med Sara.

"Men du får inte sladdra för mamma och pappa." sa jag strängt och spände ögonen i henne. Jag tvekade länge om jag skulle berätta det för henne, men kom fram till att hon går att lita på.

"Jag lovar." log mormor och menade det.

Jag drack ett par klunkar saft och tog en ny bulle.

"Hur går det för den där nya pojken i din klass förresten? frågade mormor.

"Ali?"

"Så var det han hette, ja."

"Jodå, han är mest för sig själv så jag pratar inte så mycket med honom. Men det är ganska roligt ibland när han får en fråga av fröken, du anar inte hur han lyckas få till det ibland. Som när vi pratade om insekter och han kallade skalbaggar för "skallebaggar". Vi trodde vi skulle skratta på oss i klassen." skrattade jag.

"Det kan inte ha känts särskilt roligt för Ali."

"Nä, det är klart." svarade jag eftertänksamt. "Men roligt var det!"

"Har han någon kompis i skolan?" frågade mormor.

När jag tänkte efter så hade jag faktiskt aldrig sett honom prata med någon.

"Jag tror faktiskt inte det. Men det är ju inte så konstigt eftersom han drar sig undan hela tiden." svarade jag.

"Han kanske är blyg. Jag tror inte du hade varit så tuff om du börjat i en ny klass i ett främmande land. Jag hade inte varit det i alla fall. Och då skulle jag varit glad om någon brydde sig om mig."

"Du har rätt, han kanske behöver en vän!" sa jag.

Mormor nickade.

Nästa dag i skolan tänkte jag på vad mormor hade sagt, om att Ali nog skulle vilja ha en vän. Och jag var faktiskt på väg fram till honom på rasten för att prata, när plötsligt några av de stora killarna på högstadiet gick fram till honom. Jag satte mig snabbt på en bänk och låtsades knyta mina skor.

"Tjena Alibaba, var har du dina rövare?" sa den ena och dunkade Ali hårt i ryggen. Ali sa inget, utan tittade ner i marken.

"Har du tappat rösten, eller har du ätit för många Kebaber?" frågade en annan hånfullt. De andra skrattade.

Plötsligt blev en av killarna allvarlig, tog tag i Alis jackkrage, och lutade sig framåt så att deras näsor nästan rörde vid varandra. Alis ögon lyste av rädsla.

"Nu är det så här, spagge, att det här var en jättefin skola tills du dök upp och började sprida vitlöksdoft över skolgården. Och min pappa har berättat hur ni svartskallar kommer hit och får en massa pengar och fina bilar istället för att stanna där ni hör hemma och vakta getter eller vad ni nu brukade göra. Så nu är det så här att vi vill att du ger tillbaka till oss svenskar lite av allt du har fått.."

"Men.. jag har inte fått några peng...." försökte Ali försvara sig med ynkelig stämning, men då slog en av killarna till honom i huvudet med handflatan.

"Aj, sluta!" grät Ali, men killarna bara skrattade.

Innerst inne önskade jag att jag skulle våga gå dit och försvara Ali, men feg som jag är satt jag alldeles tyst och stilla, och bad till Gud att de inte skulle märka mig. Jag tittade mig försiktigt om efter någon lärare som var rastvakt, men jag såg ingen.

"Sluta nu, lipsill, och lyssna på mig!" sa killen som höll honom i jackragen.

"Vi vill att du ger oss 100 kronor i veckan, det är inte mer än rätt. Och gör du inte det, eller om du skvallrar för någon, så får du stryk. Har du förstått?"

"Men...!" försökte Ali igen mellan tårarna, men då puttade killen till honom så att han föll ihop på marken.

"Har du förstått?" frågade killen igen. Ali nickade tyst.

När de hade gått sprang jag fram till Ali, hjälpte honom upp på benen, och frågade:

"Hur gick det?"

"Lämna mig ifred!" svarade Ali tvärt.

"Men, vi borde gå till någon lärare och.." försökte jag.

"Aldrig! Det fattar du väl att jag inte kan!"

"Men jag såg och hörde alltihop!" bönade jag och drog honom i jackan.

"Då slår de mig bara igen. Snälla, lämna mig ifred!" sa han, slet sig loss ur mitt grepp, och gick.

Jag hade berättat innan för Benke, Sara och Malin om det som hade hänt Ali, och när vi samlades på Juniorerna berättade vi för de andra och de blev lika upprörda som vi.

"Det är så typiskt de killarna. De ger sig alltid på de som är mindre och svagare. Kommer ni inte ihåg att Eva i deras klass bytte skola på grund av dem?" sa Hasse.

"Det är ju inte klokt. Det är ju de som borde byta skola. Eva hade ju inte gjort något fel." sa Sara.

"Det kanske Ali också blir tvungen till, om de får fortsätta så här." sade jag bekymrat.

"Vad är det ni pratar om?" frågade Gunnel som precis kommit in i rummet. Micke kom strax efter, så vi berättade allt för dem.

"De borde vara här idag, för vi hade tänkt prata om Gyllene regeln och Dubbla kärleksbudet idag, och de verkar inte leva efter något av dem." sa Gunnel när vi berättat färdigt.

"Vad är det?" frågade Benke.

"Det är två små regler som man alltid borde ha i minnet och försöka leva efter, tycker jag." svarade Micke.

"Man kan säga ett de är en sammanfattning för hur man lever som kristen. Lever man efter dem så är det svårt att göra fel mot någon, Gud eller människor." fortsatte Gunnel.

"Men berätta då?" bad Benke otåligt.

"Okej!" skrattade Gunnel. "Dubbla kärleksbudet låter så här: *Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du ska älska din nästa som dig själv.*"

"Oj!" utbrast Benke. "Det var inte dåligt!"

"Det är faktiskt ganska enkelt att förstå om man tänker efter. Man ska älska Gud mer än allting annat. Man behöver nog påminna sig själv ibland om att Gud faktiskt är viktigare än alla pengar, framgångar och idoler. Dessutom ska man försöka att älska andra människor lika mycket som man älskar sig själv. Annars kanske man roffar åt sig från människor som verkligen behöver, eller trampar på andra för att själv kunna ta för sig." förklarade Micke.

"För alla människor är lika mycket värda!" sa Julia.

"Precis, vare sig man är svart, gul, röd eller vit, och vare sig man är kort eller lång, tjock eller smal, kille eller tjej."

Vi nickade eftertänksamt, det verkade ju logiskt. Men det verkade inte särskilt lätt.

"Och gyllene regeln då, hur låter den?" frågade Sara.

"*Allt vad ni vill att människorna ska göra för er, det ska ni också göra för dem.*" sa Micke.

"Det var lite lättare att förstå!" sa Malin. "Så som man vill att andra ska vara mot en själv måste man vara mot andra."

"Just det! Om man inte själv vill bli retad och slagen, så ska man inte reta och slå andra heller. Och det borde killarna som är dumma mot Ali tänka på, för de skulle säkert inte vilja vara i hans ställe" sa

Gunnel.

"Jag skulle inte heller vilja vara i hans ställe, det var därför jag inte vågade göra något när de slog honom." sa jag.

"Jag förstår att du inte vågade. Men tänk efter. Om du var i Alis ställe så skulle du vilja att någon ställde upp för dig, eller hur?" frågade Gunnel.

Jag nickade.

"Så du borde göra något, för vad du vill att andra ska göra för dig ska du också göra för dem. Men du behöver inte göra det ensam. Om alla ni som är här ställer upp tillsammans så vågar ni kanske. Och om ni inte vågar möta killarna, så kanske ni vågar berätta för någon vuxen vad som händer."

"Sladdra för fröken?" frågade Hasse tvivlande.

"Just det! För det är inte att sladdra. Det är att bry sig om, och att vara en vän."

När jag cyklade hem tänkte jag på Gyllene regeln och Dubbla kärleksbudet hela tiden, för jag ville verkligen komma ihåg dem. Fast när jag tänkte på dem om och om igen efter varandra så blev det som en enda lång mening.

"Jag ska älska Gud mest, och alla andra som mig själv, så att jag inte gör saker mot dem som jag inte själv vill att de gör mot mig." Det låter så enkelt och självklart, men det kan vara nog så svårt. Gud, hjälp mig att våga, för jag vill verkligen, bad jag tyst för mig själv.

Dagen efter i skolan försökte jag prata med Ali, inte om det som hade hänt, utan bara helt allmänt. Först var han lite avvaktande, men när han förstod att jag inte ville honom illa så gick det bättre.

På lunchrasten satt vi på en bänk och pratade allihop, Benke, Malin, Ali, Sara och jag. Och jag var bara tvungen att fråga:

"Ali, jag tycker det är okej att du är här. Men varför kom du hit? Till Sverige menar jag?"

"Därför att vi inte vågade bo kvar hemma. Jag var hela tiden rädd att min mamma och pappa skulle bli dödade. Eller helt plötsligt försvinna."

"Varför skulle de försvinna?" frågade Malin oförstående.

"I mitt land får man inte tycka och tänka som man vill. Man måste lyda presidenten och militären, hur fel de än har. Och även om soldaterna kommer mitt i natten och tar din granne får du inte säga eller göra någonting, för då blir du också fängslad eller dödad."

"Det är ju inte klokt!" utbrast Malin.

"Jag vet. Det tyckte mina föräldrar också. De blev så arga och ledsna över hur orättvisa och elaka de som bestämmer är att de började arbeta mot dem. I smyg. Det tyckte såklart inte soldaterna om. Så vi var tvungna att fly från allt vi hade och alla vi tyckte om."

Ali hade fått tårar i ögonen. Vi satt tysta och försökte förstå hur hemskt de måste ha haft det.

"Men vi är glada att du har kommit hit, så du ska inte bry dig om vissa andra." sa Benke och fick till och med Ali att skratta när han

gick omkring runt bänken som en gorilla och påstod sig härma de tuffa killarna.

Plötsligt fick vi skrattet i halsen, för bakom Benke stod dom, alla tre.

"Du har någonting till oss, eller hur, spagge?" sa den ena.

Benke vände sig hastigt om och stod öga mot öga med en annan som sa:

"Ni borde nog tänka på vad det är för några som ni umgås med. Ni vill väl inte få svartskallebaciller?"

Skrattandes puttade de undan Benke, rykte upp Ali från bänken, och drog honom med sig bort mot toaletterna.

Vi satt kvar som om vi vuxit fast i bänken, helt tysta, och jag kände hur mitt hjärta dunkade. Då sa Malin:

"Allt vad vi vill att andra ska göra för oss ska vi göra för dem, eller hur?"

Vi nickade försiktigt.

"Då så!" sa hon, reste sig, och började gå efter dem.

Vi tittade på varandra.

"Men, borde vi inte säga till fröken?" frågade jag.

"Bra idé, men skynda dig. Vi följer med Malin." sa Sara.

"Gör vi?" frågade Benke, men Sara tog honom bara i armen och tillsammans sprang de efter Malin.

Jag tittade mig snabbt omkring, men jag såg inte rastvakten. I stället för att leta sprang jag direkt till lärarrummet. Hjärtat bultade och jag var andfådd när jag kom innanför dörren.

"Fröken, fröken!" pustade jag.

Alla lärarna tystnade och tittade på mig.

"Det är några killar från högstadiet. De har gett sig på Ali!"

"Men vad säger du? Är du säker på det?" frågade fröken skeptiskt.

"Det har hänt förr, och det händer just nu. Skynda dig och KOM!"

När hon väl kom på fötter gick det undan, och jag hann knappt med.

"Var är dom?" frågade hon.

"Vid toaletterna." flämtade jag fram.

När vi kom fram var bara en av killarna kvar, men honom hade rastvakten i ett stadigt tag i armen. Mitt emot höll Sara och Benke i Malin som var alldeles röd i huvudet av ilska.

"Du är fegis, det är vad du är. Ge dig på någon i din egen storlek istället, eller någon som kan bättre svenska och kan försvara sig!" skrek hon.

"Men jag har inte gjort något." sa killen och såg bedjande på rastvakten, som i sin tur såg på Malin och sa:

"Lugna ner dig nu och berätta, för jag såg faktiskt inte att han gjorde någonting!"

"Varför sprang de andra så fort du kom då?" frågade Malin.

"Jag vet inte om de hann göra något idag, men jag vet vad de gjorde igår." sa jag till rastvakten, medan jag mötte killen med blicken.

"Om du säger något så får du också stryk." väste han mellan sammanbitna tänder, men jag var inte ett dugg rädd med fröken vid min sida.

"Ha, vad du är dum. Där försä du dig!" utbrast Malin triumferande.

"Det är nog bäst att du följer med till rektorn, unge man. Och Ali och Jesper också, så ni kan berätta vad som hänt." sa fröken.

Så traskade vi iväg. När jag vände mig om så såg jag att Malin, Sara och Benke stod kvar, rakryggade och stolta.

Vi gjorde det. Vi vågade. Vi ställde upp för Ali!

Efter det som hände på skolgården blev Ali en av oss. Och det var inte för att vi tyckte synd om honom eller något sådant, utan för att det visade sig att han var en rolig och riktigt trevlig kille när han inte behövde vara blyg och rädd längre. Och efter det här visste han ju att han kunde lita på oss.

Några dagar senare fick vi alla order om att samlas i aulan. Vi visste att rektorn hade blivit jättearg när han fick reda på vad som hänt Ali, så vi tänkte att nu får vi nog världens utskällning allihop. Men till vår förvåning gick han upp i talarstolen och sa:

"Jag skulle vilja berätta en saga."

Vi tittade förvånat på varandra medan rektorn harklade sig högtidligt. Så började han:

"Det var en gång en liten pojke som älskade musik. Det var i och för sig bara naturligt, eftersom han levde med ett musikälskande folk. Så fort någon hade några minuter över satte dom på musik på högsta volym, och snart var gatorna fyllda av dansande, tjoande och skrattande människor. Alla svängde sina kroppar rytmiskt till musiken. Utom Pelle. Pelle var nämligen av den uppfattningen att musik ska avnjutas, inte dansas. Han hade provat att dansa men då var det så svårt att koncentrera sig på att lyssna. Så fort musiken satte igång sprang Pelle till sin favoritfåtölj, sjönk riktigt djupt ner, slöt ögonen, och njöt.

"Du är ju helt pucko!" sa dom andra när han satt där som en trög säck med potatis.

"Du missar ju allt vad musik handlar om. Du har ju inte fattat någonting."

Men Pelle brydde sig inte om vad de andra sa. Låt dom dansa och stoja och förstöra hela upplevelsen, tänkte han. Men innerst inne önskade han att någon skulle vara som han, att han hade någon att lyssna tillsammans med.

Inte så långt därifrån, men dock i ett annat land bodde där ett annat musikälskande folk. Så fort dom fick några minuter över satte dom på musik på högsta volym, och snart hade alla sprungit till sin favoritfåtölj, slutit sina ögon, och börjat njuta. Utom Lisa. Hon kunde inte hjälpa det, men hon var av den uppfattningen att musik ska inte lyssnas på utan upplevas. Helst med hela kroppen. Samtidigt. Så hon började dansa och tjoa och skratta och hoppa.

"Du är ju helt pucko!" sa de andra som stördes i sitt lyssnande av Lisas tjoande och skrattande.

"Sätt dig ner, håll tyst, och var som folk!" sa dom, men Lisa lyssnade inte. Hon var så inne i dansen och musiken att hon inte märkte vad som hände runt omkring. Till slut fick folket nog och slängde ut henne ur landet.

Lisa vandrade planlöst omkring i det främmande landet. Stora tårar rann längs hennes kinder, men hon sa till sig själv att det tjänar inget till att gråta. Hon fick skylla sig själv som inte kan uppföra sig.

Plötsligt hör hon musik långt borta, och det ryckte liksom till i Lisa, men hon var så ledsen att hon inte ens kände för att dansa. Nyfiken blev hon dock, och började gå mot musiken. När hon kom fram trodde hon knappt sina ögon. Gator och torg var fulla av människor och ingen av dom kunde uppföra sig. Dom dansade, tjoade och skrattade, och snart var Lisa mitt ibland dom och dansade allt vad hon orkade.

"Jag är kanske inte pucko i alla fall!" skrattade Lisa.

Plötsligt dansade hon förbi ett hus med öppna fönster, och där inne satt en pojke i en fåtölj, med slutna ögon, och lyssnade. Lisa tvärstannade och fånstirrade på pojken. Till slut märkte Pelle att han var iakttagen, så han öppnade ögonen och sa:

"Jag vet, jag är pucko, men jag tycker inte om att dansa."

"Du är inte alls pucko!" sa Lisa.

"Jag vet ett helt land fullt med folk som inte vill dansa."

Pelle satte sig upp med ett ryck.

"Var då? Berätta!"

Lisa berättade, och först ville Pelle åka dit. Det lät ju som rena drömmen, ett helt land med folk som förstod sig på musik. Men Pelle och Lisa blev kära i varandra och ville inte alls skiljas åt. Dessutom tyckte de att det var urdumt att man inte kunde få göra som man vill, och ändå leva ihopa. Efter en tid hade ett nytt folk bildats, och så fort någon hade några minuter

över så satte dom på musik på högsta volym. Genast började vissa dansa och tjoa, medan andra sprang till sina favoritfåtöljer, slöt ögonen, och lyssnade. Så här gjorde folk, och se, det gick hur bra som helst."

När rektorn var färdig var det helt tyst i aulan. Han stod tyst ett tag och lät sagan sjunka in, sedan harklade han sig igen och sa:

"Vi är alla olika. Och jag vill att denna skola är som det nya landet i sagan. Ingen ska kallas för "pucko" och ingen ska känna sig utstött, för på den här skolan är alla lika mycket värda. Vi måste våga lära känna varandra för att kunna förstå varandra, och det blir er läxa så länge ni går här på skolan. Tack för att ni lyssnade."

"Det var den bästa saga jag hört." sa Sara när rektorn gått ner från scenen, och alla började resa sig för att gå.

"Och vi har redan gjort vår läxa." sa Benke.

"Där har du fel!" sa Ali.

"Det finns mycket kvar att göra innan skolan blir som i sagan. Jag kommer aldrig att glömma att ni ställde upp för mig, men nu är det min tur att ställa upp för någon annan. Vill ni vara med?"

Vi nickade allihop. Självklart ville vi det.

Idag känns det lite nervöst. Jag är med mormor i kyrkan. Det har jag ju varit många gånger nu, så det är inte det. Det är för att jag ska ta emot nattvarden för första gången. Det kallas så när prästen delar ut bröd och vin till folket i kyrkan. Det ska Gunnel göra alldeles snart.

Mormor frågade mig för några veckor sedan om jag ville fira nattvard nästa gång vi gick i kyrkan.

"Får jag lov att göra det?" frågade jag förvånat.

"Visst får du det!"

"Men måste man inte vara vuxen för det? Eller i alla fall konfirmerad?"

"Det var så förut, men nuförtiden får alla som vill ta emot nattvarden, bara de är så pass stora så de vet vad det är man gör." förklarade mormor.

"Och vad är det man gör?" undrade jag.

"Jo, det ska jag förklara för dig. När Jesus och lärjungarna kom till Jerusalem, precis innan Jesus blev tillfångatagen och korsfäst, firade de en påskmåltid tillsammans. Då åt man lammkött, osyrat bröd och drack vin till.

"Vad är osyrat bröd?" undrade jag.

"Det betyder att brödet inte har fått jäsa och bli mjukt och luftigt."

"Det låter inte särskilt gott." sa jag och rynkade på näsan.

"Nej, kanske inte." skrattade mormor. "Men det smakar inte illa.

Här i kyrkan använder vi små tunna, tunna kex, som kallas oblater."

"Okej, men vad hände när Jesus och lärjungarna firade påskmåltid?"

"Måltiden var väl som en ganska vanlig påskmåltid, men när Jesus skulle dela ut av brödet och vinet, så gjorde han någonting speciellt. Han sa att brödet var hans kropp och vinet hans blod, och att de skulle äta bröd och dricka vin i fortsättningen också, på samma sätt som den gången, för att komma ihåg honom och få förlåtelse för sina synder. Det är det vi lärjungar gör än i dag."

"För att vi också ska komma ihåg Jesus och bli förlåtna?"

"Just det."

"Men vad var det där om att äta hans kropp och dricka hans blod. Vi är väl inga vampyrer heller?"

"Nej!" Mormor skrattade till. "Det är symboliskt menat. Vi vet mycket väl att det är bröd och vin. Men om vi tänker oss att Jesus finns i brödet som vi äter och i vinet som vi dricker, så finns ju Jesus inom oss när vi ätit och druckit, eller hur?"

"Jag antar det." svarade jag tveksamt, för det där förstod jag inte riktigt. Men om det betyder att Jesus finns där med mig då, så är det okej för mig.

Jag väcktes ur mina funderingar av att Gunnel höll upp en större oblat framför sig och sa:

"Den natt då han blev förrådd tog han ett bröd, tackade, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: Tag och ät. detta är min kropp, som blir utgiven för er. Gör detta till min åminnelse."

Sedan lyfte hon kalken, som det man dricker ur kallas, och sa:

"Likaså tog han kalken, tackade och gav åt lärjungarna och sade: Drick av den alla. Denna kalk är det nya förbundet genom mitt blod, som blir utgjutet för många, till syndernas förlåtelse. Så ofta ni dricker av den, gör det till min åminnelse."

Då svarade alla i kyrkan:

"Din dör förkunnar vi, Herre, din uppståndelse bekänner vi till dess du kommer åter i härlighet."

"Vi ber dig, Gud, sänd din Ande över oss och dessa våra gåvor, så att vi, när vi äter brödet och dricker vinet, tar emot vår Herre Jesus Kristus."

fortsatte Gunnel, och sen sa alla: *"Amen."*

När vi bätt Vår Fader och sjungit om Guds lamm sa Gunnel:

"Kom, nu är allt tillrett."

Då började alla gå fram till Gunnel. Jag höll mormor i handen, för säkerhets skull, men det var inte alls läskigt när vi kom fram.

Tvärtom var det ganska mysigt. Vi fick tränga ihop oss på knä på det där "staketet", som står framför altaret. Inte alla på samma gång förstås, utan några fick vänta tills de första rest sig upp för att gå tillbaka till sina bänkar. Gunnel lade en oblat i våra utsträckta handflator. När hon lade den i handen sa hon: *"Kristi kropp, för dig utgiven."* Det sa hon till var och en. Det kändes högtidligt.

Jag tittade på brödet i min handflata. Mormor hade rätt, det var så tunt att det nästan inte kändes. Litet och runt var det, ungefär som en femkrona, men det var mycket finare än jag hade trott. På oblaten fanns det en upphöjning, som en bild, och den föreställde Jesus på korset. Den var så fint gjord att jag nästan inte ville äta upp den.

Så kom Gunnel fram till mig igen, fast den här gången med kalken med vinet i. Hon höll fram den till mig. Jag tog oblaten mellan tummen och pekfingret och doppade den i vinet, precis som mormor gjort alldeles nyss. Sen stoppade jag den i munnen.

Gunnel sa: *"Kristi blod, för dig utgjutet."*

Hon log och såg mig i ögonen. Det kändes verkligen jättefint, så jag förstod inte varför jag hade varit nervös. det smakade inte alls illa, bara... annorlunda. Och jag hann knappt tugga, för det var nästan som om oblaten smälte i munnen.

När Gunnel kom tillbaka till altaret sa hon:

"Ni har nu tagit emot Herren Jesus Kristus. Han bevare er till evigt liv.

"Amen." svarade vi.

"Gå i Herrens frid." sa Gunnel.

Vi reste oss upp igen. Innan vi gick bockade vi, eller neg om man var tjej. Inte för Gunnel, men för Gud. Som för att tacka för maten, antar jag. Sen gick vi tillbaka till våra bänkar. När jag satte mig ner kände jag mig varm i hela kroppen. det var den första, men absolut inte sista gången jag tog emot nattvarden.

Jag märkte det redan på morgonen, att någonting hade hänt. Benke kom till skolan lite senare än han brukar, det var precis han hann innan det ringde in, och han såg jätteledsen ut. Men när jag frågade vad det var så sa han:

"Inget! Varför skulle det vara något?"

"Du ser ju jättehängig ut! Kom igen Mega Flavour, vi spioner har inga hemligheter för varandra!" försökte jag skoja till det, men han sa bara: "Äh, lägg av!" och gick.

Efter skolan följde jag med Sara hem, men jag var nog inte så rolig för jag satt i andra tankar. Jag kom tillbaka till verkligheten när Sara viftade med handen framför ögonen på mig, och sa:

"Hallå, är det någon hemma?"

"Förlåt! Jag satt och tänkte."

"På vaddå?"

" Benke har blivit så konstig. Hela dagen i skolan så har han dragit sig undan och sett deppig ut, och jag kan inte förstå varför.""

"Har du inte frågat honom då?"

"Visst, men då bara snäser han att allt är bra och att jag inte ska vara så nyfiken."

"Det tycker jag visst det att du ska vara. Det är inte att vara nyfiken utan att bry sig om, och det gör riktiga vänner."

"Men vi kanske inte är vänner längre. Han vill ju inte prata med mig och inte träffa mig heller. Han är kanske arg på mig!"

"Har han någon anledning till det då?"

Jag tänkte efter. Fast det var onödigt, för jag hade tänkt efter jättemycket redan.

"Nej, inte vad jag kan komma på." svarade jag.

"Då så, då är det något annat. Och vad det än är så lär han behöva en vän, så det är viktigt att du står ut ett tag tills han är redo att berätta vad det är."

Hon gjorde en paus, men fortsatte sedan:

"Dessutom är han inte bara konstig mot dig, det är han mot mig och alla de andra också."

Det kändes skönt att höra. Vad det nu än var så var det inte mitt fel. Inte *bara* mitt fel i alla fall.

Vi satt på golvet, framför stereon, i hennes fina välstädade rum och valde bland hennes skivor. Plötsligt såg jag att det var dags att cykla hem.

"Oj, jag måste gå nu. Jag är sen." sa jag och reste mig upp. Jag tittade mig omkring på all ordning och reda och var bara tvungen att fråga.

"Din mamma är väldigt sträng, eller hur?"

"Nej, varför tror du det?" undrade Sara förvånad.

"Ditt rum! Känner du aldrig för att stöka till det lite ibland?"

"Varför skulle jag vilja det?"

"Så det blir lite mer....., hemtrevligt."

Sara gav mig en rak höger i bröstet så jag nästan tappade andan.

"Är inte mitt rum fint då?"

"Jo, jo, bara lite väl ostökigt bara!"

"Jag råkar vilja ha det så här, och inte som din soptipp till rum!"

"Soptipp?" utbrast jag förnärmat och brottade ner henne. Sedan började vi pussas.

Det är mycket roligare att brottas med tjejer.

När jag kom hem satt redan hela familjen i köket och åt kvällsmat.

"Hej!" sa jag när jag satte mig ner vid bordet och började bre en macka.

"Hej Jesper, vad har du hittat på i kväll då?" frågade pappa som höll på och hälla upp juice till Emma.

"Inget särskilt." svarade jag och ryckte på axlarna.

"Jaså. Varför är du sen då?" frågade mamma.

"Eh, jag var väl inte så sen?" svarade jag, och hoppades att rodnaden på mina kinder inte skulle märkas.

"Maria, har du inte märkt något speciellt med Jesper sedan han kom hem från lägret?" sa pappa till mamma.

"Joo, hans ögon glittrar lite tycker jag. Du har väl inte feber, Jesper?"

"Äh, sluta!" sa jag generat. Sjuk var jag inte, men varm inuti av Saras pussar var jag visserligen fortfarande.

"Och plötsligt har han börjat göra "inget särskilt" väldigt ofta." fortsatte pappa. "Om jag inte visste bättre skulle jag tro att Jesper var förälskad!"

Emma, som precis tog en klunk juice, började fnittra så att det stänkte. Mamma och pappa log menande mot varandra över juicestänken medan jag bara ville sjunka genom jorden. Hur visste dom det? Vem hade skvallrat?

"Nä, det är säkert bara en förkylning, eller hur Jesper?" frågade pappa och blinkade med ena ögat.

Eller syns det verkligen på en om man är kär?

Benke fortsatte att sura hela den här dagen i skolan också, och jag började faktiskt bli lite arg och ledsen.

Men när jag kom hem från skolan fick jag äntligen förklaringen. I vårt kök satt nämligen Benkes mamma. Och grät!

När mamma, som försökte trösta, såg mig kallade hon på pappa som drog in mig i vardagsrummet.

"Vad är det som händer?" frågade jag.

"Varför gråter hon i vårt kök?"

"Jesper, Benkes mamma och pappa ska skiljas." förklarade pappa.

"Skiljas!" utbrast jag. "Du menar som man gör när man skiljer sig?"

Pappa nickade.

"De tycker inte om varandra längre." konstaterade Emma som satt och ritade i soffhörnan.

"Det gör de alldeles säkert, men det räcker inte att man bara tycker om varandra. Om man ska kunna leva ihop så måste man älska varandra."

"Som du och mamma?" frågade jag.

Pappa nickade igen.

"Men ni blir arga och sura på varandra ibland, eller hur?" frågade jag oroligt.

"Jo, men det kan man bli fast man älskar varandra. Det är precis som ni två."

Han gjorde en svepande gest mellan mig och Emma.

"Ni bråkar och retas hela tiden, men inte slutar ni älska varandra för det."

"Nu förstår jag varför Benke varit så konstig." sade jag.

"Mmm, han mår säkert jättedåligt nu. Det gör de allihop."

"Varför gör de så då? Skiljer sig?"

"Fast det gör ont nu så kanske det är bäst det som sker. Så att det kan bli bättre sedan."

Jag nickade eftertänksamt, och tog sedan på mig jackan igen.

"Vart ska du?" frågade Emma

"Till Benke. Jag tror han behöver en vän nu. Vare sig han vill eller inte."

Jag cyklade runt i över en halvtimme innan jag hittade honom. Han var inte hemma, inte på skolgården och inte vid kiosken. Men jag kunde gissa var han fanns. Vid vårt hemliga fiskeställe.

Han satt där lutad mot ett träd och kastade kottar i vattnet. Jag satte mig bredvid honom och började kasta kottar jag med.

"Jag vet varför du är ledsen." sa jag försiktigt.

"Jag är inte ledsen. Jag är arg! Och hur kan du veta det?" snäste han, men underläppen darrade.

"Därför att din mamma sitter hemma hos oss och gråter."

Han fnös till och reste sig upp.

"Det där gör hon bara för att få medlidande. Hon gör sig bara till!"

"Vad säger du?"

"Hon är inte ledsen. Det är ju hon som har hittat någon gubbe som hon hellre vill ha än oss!" skrek han.

Men så var det som om luften gick ur honom, och så började han gråta. Jag reste mig och kramade om honom. Nu var vi ensamma, men det hade inte spelat någon roll om någon sett oss. Benke är min bästa vän och han behövde en kram.

"Nå, vad händer nu?" frågade jag Benke när vi kramats färdigt.

Han rykte på axlarna.

"Jag ska bo kvar i huset med pappa, så det blir mamma som flyttar."

"Till gubben?"

Benke rykte på axlarna igen, och vi blev tysta ett litet tag.

"Är din pappa också ledsen?"

"Inte speciellt. Jag tror dom var ganska överens om att skiljas. Han säger att vi kommer att klara oss bra och att jag fortfarande har en mamma, bara det att hon inte bor hos oss längre."

"Det är ju sant."

"Men det är inte samma sak!" sa Benke upprört.

Vi blev tysta igen.

"Vet du vad? Tänk om din pappa träffar någon ny som har en ursnygg dotter i vår ålder, och hon flyttar in till dig."

Benke skrattade till.

"Du är inte klok!"

"Säg något ont som inte har något gott med sig. Och dessutom finns ju jag kvar, eller hur?"

Vi cyklade in till staden igen, och hem till Sara. Benke ville inte hem ännu, och hem till mig kunde vi ju inte åka.

När vi berättat allt för Sara satt vi ett tag och lyssnade på musik i hennes ostökiga rum.

"Det känns som det är ditt fel, eller hur?" frågade Sara Benke.

"På sätt och vis. Jag förstår att det inte bara är mitt fel, men det känns som om jag kunde gjort något för att undvika det. Eller rättare sagt om jag inte gjort det eller det så hade allt varit bättre."

"Vad dumt!" utbrast jag, men ångrade mig snabbt när båda stirrade strängt på mig.

"Det är inte alls dumt! Så tänkte jag också när mina föräldrar skilde sig. Men Jesper har rätt i alla fall, för det är inte sant. Du har inget med deras skilsmässa att göra. Det är dom som inte klarar av att leva tillsammans, det är inte dig de skiljer sig ifrån."

"Nä, jag antar det." svarade Benke tveksamt.

"Men det måste ändå kännas hemskt." sa jag.

"Jag menar, ens familj är ju det viktigaste som finns. Vad som än händer, om man så flyttar någonstans, så är ju familjen den fasta punkten. Någoting tryggt, som alltid har funnits och som alltid går att lita på."

"Visst är det hemskt det som har hänt, och det här kommer att låta ännu hemskare, men man vänjer sig." svarade Sara, och vände sig sedan till Benke igen.

"Du har ju både din mamma och pappa kvar som älskar dig lika mycket som innan. Och du älskar fortfarande dem. Och de kommer att göra allt för att du ska må bra och känna dig trygg. Det är bara det att de inte bor på samma ställe längre."

"Men det är ju just det som får mig att känna mig så..... osäker. Det känns som jag inte har något hem längre." svarade Benke.

"Jag lovar att det kommer att ordna sig. Snart har du två hem istället!"

Benke suckade, och sa:

"Jag antar att jag får lita på dig, och hoppas att det blir bra till slut. Det är det enda jag kan göra."

"Just det, lita på mig!" sa Sara och log sitt ärligaste leende.

Så gav hon honom en kram, och det var då det hände.

Jag fick magknip! Men inget vanligt magknip, utan det kändes som jag hade svält en äcklig, svart, levande orm.

Jag blev svartsjuk!

Men ingen av dem märkte vad som hade hänt med mig utan de kramades både länge och väl, tyckte jag i alla fall, och när de äntligen släppte varandra sa Benke:

"Vilken tur att jag har dig att prata med. Du förstår bättre som själv har varit med om det."

"Bara säg till om du vill prata mer." sa Sara och log sitt sagolika leende.

Mot Benke!

"Nu måste vi gå!" utbrast jag och drog upp en förvånad Benke på fötter. Han hade väl tänkt njuta av uppmärksamheten ett tag till.

"Okej, okej, det är väl ingen brådska!"

Vi gick ner för trappan, tog på oss våra ytterkläder, sade "Hej då!" till Sara och hoppade upp på våra cyklar.

"Vad är det med dig?" frågade Benke, som cyklade allt vad han kunde för hänga med i mitt tempo.

"Inget." svarade jag buttert.

"Varför har du då så bråttom?"

Jag svarade inte, utan cyklade bara på. Jag kunde inte bestämma mig för om jag var arg eller ledsen, och vem av dem jag var det på.

Plötsligt förvånad över mina egna känslor saktade jag ner farten lite, och en tacksam Benke cyklade i fatt mig under pust och stön.

"Hade vi fortsatt i den takten hade jag fått en hjärtattack!" skämtade Benke, men när han såg att jag inte skrattade frågade han försiktigt:

"Mår du inte bra?"

"Jodå." svarade jag, fast med blicken envist fäst i asfalten framför mig.

"Har jag gjort något? Är du arg på mig?"

Jag tvekade mindre än en sekund, men svarade sen:

"Nej."

"Är det säkert?"

"Det är säkert. Jag lovar!" svarade jag och lyckades le mot honom. Men hela vägen hem slingrade sig den äckliga svartsjukesormen i magen på mig.

Svartsjukeormen var kvar hela nästa dag också. Tvärtom slingrade den sig ännu mer när Sara pratade hela lunchrasten med Benke, och ingen av dem verkade märka att jag fanns.

Så fort skolan slutade cyklade jag hem till mormor för att trösta mig med saft och bullar, och givetvis började vi prata om det som hänt. Inte ormen utan det andra.

"Men visst är det synd att skiljas?" frågade jag.

"Jodå, det är synd."

"Borde inte Benkes mamma och pappa hamna i fängelse eller något då?"

"Vet du vad ordet synd betyder?"

"Nej."

"Det betyder "Att missa målet." Och det har man ju gjort om man skiljer sig, för meningen var ju att man skulle hålla ihop, eller hur?"

"Men är inte Gud arg på dem då, om de missar målet?"

"Vet du vad jag tror? Jag tror att om två människor är olyckliga tillsammans så är Gud nog ledsen över att det är på det viset. Kärleken är en gåva från Gud och meningen var ju inte att de skulle göra varandra illa. Så jag tror att Gud hellre vill att de är skilda och lyckliga än tillsammans och olyckliga."

Jag nickade instämmande. Man kan ju inte göra något annat med en så klok mormor.

"Hur går det med Sara?" frågade mormor plötsligt.

"Det är väl bra." svarade jag, lite väl kort i tonen.

"Vad bra." sa mormor, och fast hon såg lite nyfiken ut så frågade hon inte mer. Och det var jag glad för, för jag vet inte om jag är ihop med Sara så länge till. Hon har ju bara ögon för Benke.

När jag kom hem ringde jag Sara för jag hade fått akut kramnöd, men givetvis var hon inte hemma. Det var inte Benke heller, men det var ingen överraskning. Jag gick ut.

Ledsen och arg cyklade jag omkring och hamnade så småningom på skolgården, och där satte jag mig på en klätterställning och tyckte synd om mig själv ett tag. Plötsligt dök Benke upp, cyklandes på en av de häftigaste cyklar jag sett. Och gissa vem som satt på pakethållaren.

"Hej Jesper!" sa Benke och bromsade in framför mig.

"Läcker cykel, eller hur? Vi är ute och tar en provtur!" fyllde Sara i.

"Den är väl okej, men inget att hetsa upp sig för." svarade jag surt.

Svartsjukeormen slog en frivolt i magen på mig. Och något annat. Finns det en avundsjukeorm?

"Vad är det med dig, suris. Visst är den häftig! Jag fick den idag av mamma och pappa." berättade Benke lyckligt.

"Typisk mutpresent för att de har dåliga samveten" svarade jag nonchalant, men önskade sekunden efter att jag bitit av mig tungan när jag såg hur ledsen Benke blev.

"Nu var du väl bra dum!" sa Sara upprört.

"Nej, men tuttiluttan då! Sårade jag din gullegris!"

"Vad menar du med det? Jag är väl ihop med dig!"

"Inte nu längre!" sa jag kallt och gav henne en hård blick.

Det blev isande tyst ett tag, sedan sa Sara:

"Kom Benke, vi sticker."

Så cyklade de iväg och lämnade mig ensam kvar med min ånger. Gud, vad jag önskade att jag inte stigit upp idag.

Nästa dag ville jag inte gå till skolan. Jag ville inte ens stiga upp, men det är inte mycket att göra när mamma tjarar på en.

När jag bara petade i frukosten sa mamma:

"Nu får du allt sätta lite fart, unge man. Du vill väl inte komma försent till skolan?"

Det var precis vad jag ville, och dessutom har man ingen vidare aptit när hela magen känns som en stor knut.

Fast jag cyklade så sakta jag kunde kom jag ändå några minuter för tidigt, och alla i klassen stod samlade i korridoren utanför klassrummet. Givetvis stod Benke och Sara och pratade med varandra, och när de såg mig tystnade de. Först kände jag för att gå fram till dem och låtsas som om inget hade hänt. Men så kände jag ilskan, svartsjukan och avundsjukan blossa upp igen, gav dem ett kallt ögonkast, och gick förbi. Och så fortsatte det. Inte ett ord sa vi till varandra på hela dagen i skolan.

Senare, innan det var dags för Kyrkans juniorer, körde jag dit en stund innan och gick in i kyrkan. Jag satte mig på första bänken och tittade på altaret, eller rättare sagt på altartavlan bakom själva altaret. Den föreställde en döende Jesus som hängde på korset med slutna ögon, och runt om korset var där gråtande kvinnor, sammanbitna sorgsna män och leende soldater. Himlen bakom var mörk och orolig, som om ett oväder snart skulle bryta ut. Under bilden stod det "Gud blev människa och dog för dina och mina synder". Vad konstigt att tänka sig att Jesus dog för så länge sedan för de dumheter jag gör idag.

"Sitter du här?"

Eftersom jag satt försjunken i mina tankar ryckte jag till när Micke satte sig bredvid mig.

"Mmm." svarade jag och tittade på altartavlan igen.

"Är du ledsen? Du ser lite hängig ut!" sa Micke försiktigt.

"Jag har varit dum!" svarade jag tyst.

"Jaha, jo, det händer ju oss alla då och då."

Jag väntade på att han skulle fråga vad jag hade gjort för dumt, men han bara satt där bredvid mig och tittade på altartavlan han också. Till slut började jag berätta. Jag berättade allt, från början till slut, och han sa inte ett enda ord under hela tiden. När jag var färdig blev det helt tyst igen, och jag vände på huvudet för att se så att han inte hade somnat. Då frågade han, med blicken fortfarande vänd framåt:

"Ångrar du dig? På riktigt, i ditt hjärta?"

"Mmm." svarade jag.

"Bra, då har Gud förlåtit dig att du var dum."

"Säkert?"

"Ja."

"Vad skönt! Jag ska aldrig mer bli svartsjuk eller avundsjuk!"

Micke skrattade till.

"Visst hade det varit bra, men så enkelt är det inte. Du kommer att vara både svartsjuk och avundsjuk många gånger till i ditt liv."

Jag insåg att han hade rätt.

"Men måste det vara så då, att man blir svartsjuk och avundsjuk menar jag? Det blir ju bara dumt!"

Micke ryckte på axlarna.

"Jag antar att det tillhör att vara människa. Precis som vi är glada och lyckliga ibland, så är vi svartsjuka och arga ibland. Så känslorna kan du inte göra något åt. Men det behöver inte betyda att man måste vara dum mot någon för det."

"Nä, det är klart." svarade jag skamset.

"Så nu borde du nog be Benke och Sara om förlåtelse också, så ska du se att det känns bättre sedan." sa Micke optimistiskt.

"Men tänk om de inte förlåter mig då?" frågade jag oroligt.

"Klart de gör! De är väl dina vänner, eller hur?"

Jag nickade sakta, för det hoppades jag verkligen. Så började jag le, för jag hade plötsligt fått en fantastisk idé.

Efter det att Micke och jag pratat i kyrkan så körde jag hem istället för att gå på Juniorerna. Där hemma skrev jag små inbjudningskort som jag sedan cyklade runt och lade i Benkes, Saras, Malins och Alis brevlåda. Sedan cyklade jag hem igen och försökte göra läxorna, men jag var alldeles för nervös för att kunna koncentrera mig. Tänk om de inte ville komma!

Lite senare hörde jag att det ringde på dörren, och jag pustade ut när jag hörde deras röster i hallen. Det kanske skulle fungera i alla fall!

Jag ställde mig vid skrivbordet och väntade, och hörde hur deras röster närmade sig för att tystna precis framför dörren. Så öppnades den, och fyra undrande och förvånade ansikten syntes i dörröppningen.

"Välkomna, var så goda och sitt!" sa jag och pekade på sängen, som jag bäddat bara för det här tillfället.

När de satt sig fortsatte jag:

"Jag har två viktiga saker att säga. För det första vill jag be Benke och Sara om förlåtelse. Jag var svartsjuk, avundsjuk och dum, och jag sa en massa saker som jag inte alls menade. Jag tycker jättemycket om er bägge två, och jag vill inget hellre än att allt ska vara som innan vi började bråka. Snälla, kan ni inte förlåta mig. Jag är verkligen ledsen för att jag var så dum."

De tittade snabbt på varandra, och nickade sedan.

"Så vi är bästisar igen?" frågade jag Benke.

"Självklart!" svarade han och log.

"Och vi, vi är fortfarande...öööh." frågade jag Sara och rodnade.
De andra fnissade.

"Självklart!" svarade hon och log sitt sagolika leende.

"Bra!" svarade jag lättat.

"Och nu över till den andra saken. Eftersom det är så dumt och hemskt att bli ovänner, så tänkte jag fråga om ni vill vara med i Hållihopaklubben?"

"Höllihoppvaddå?" frågade Ali förundrat.

"Håll-i-hopa-klubben!" förtydligade jag.

"Jag tycker att vi här och nu ska bilda en Hållihopaklubb, så att vi slipper bli ovänner i framtiden."

"Och vad är en Hållihopaklubb?" frågade Malin skeptiskt.

"Det betyder att vi lovar att alltid vara ärliga, att alltid bry oss om, att alltid lyssna och att alltid ställa upp för varandra. Att hålla ihop helt enkelt, i vått och torrt."

"Vilken kanonidé" utbrast Ali. De andra nickade.

"Är vi överens om att vi ska bilda Hållihopaklubben nu då?"
frågade jag.

"Visst, men hur gör man?" frågade Benke.

"Så här!" sa jag, tog ett ljus och satte det på golvet, tände det, och släckte sedan ljuset i taket. Så satte jag mig ner framför ljuset, och vinkade åt de andra att göra likadant. När de satt sig så att vi bildade en ring, tog vi tag i varandras händer, och så började jag att be:

"Gud! Vi är sex stycken i vår klubb. Benke, Sara, Malin, Ali, Du och jag. Vi ska alltid hålla ihop. För håller vi ihop så är det inte tillräckligt med mellanrum för annat att komma i mellan, sådant som sårar och gör ont. Men det är inte lätt att hålla så tätt ihop. Det krävs att vi hela tiden håller fast. Två människor kan kanske glida ifrån varandra, men Du glider inte ifrån oss. Det är vi som glider från Dig och varandra hela tiden. Vi glömmer vad som är verkligen viktigt, och luras att intressera oss för sådant som i längden ändå inte spelar någon roll.

Det enda som är riktigt viktigt är att vi håller fast, vid Dig och varandra. Och håller vi tillräckligt hårt fast i varandra så blir det inte tillräckligt med mellanrum för annat att komma i mellan, som egentligen, i längden, inte spelar någon roll. Amen!"